



13. szám.
Martius 27-én 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra jan.—jun. 3 frt., és 3 hóra jan.—mart. 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám

XV. kötet.

EZ IS CSENDES HÉT.

Elhallgattak a színészek . . .

De helyettük itt is ott is
Mükedvelő dámák, urak,
Énekelnek és szavalnak,
Adóztatják a publikum
Erszényét, mely most pihenne,
Javára az éhínségnek,
Mely a hosszú csendes hétben
Sem hallgat el; hanem kiált. —

Soha ilyen csendes hetet!

Elhallgattak az újságok . . .

Kritizálni nincsen most mit,
De a helyett összeütött
Csendes hét az abbonementval:
Most fogják a praenumeranst;
Kinek jól jön: zöld esütörtök,
Kinek roszul; az nagy péntek,
Lármáz, hirdet ez is az is,
Hogy husvétra minden elő-
Fizetőjét feltámaszsa.

Soha ilyen csendes hetet!

Elhallgattak nagy hatalmak

Nótái és jegyzékei . . .
Nem ijesztget sem egy sem más,
Hanem annál jobban dörög
Ágyú puszka Düppel előtt;
Most csinálják az ostromot
S küldözgetnek ajándékul
Egymásnak sok piros tojást,
A mit bombának is hínak. —

Soha ilyen csendes hetet!

Elhallgattak a harangok . . .

Elvándoroltak Rómába.
No de itt maradt helyettük
A sok átkozott *bőrharang*.
Beszél ez, jár ennek nyelve!
Mendemonda hamis ujság,
Pletyka beszéd, rémhir, álhir,
Tatárkaeca, Tendenzlüge,
Kócztelegraf-hozta hírek,
Ily quantumban még nem voltak,

Mint ezen a csendes héten!

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváros Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Ez volt aztan az előadás! A színpadon miltosagozs komediasok! első emeleti paholy csupa excellentias urak! második emeleti paholyok csupa arany kulcsoszs is Wertheim-lada kulcsoszs kegyelmezs urak; földszinti zartszik csupa nagysagos ur, (ültem izs ott) parterre egiszen tekintedezs ur, galleria legalab is nemzetes! — Aztan a valami!

Azd mondanag, hogy nem ilik műkedvelöket megkritizalni. Hol van megirva? melyik kiviteles törvényezikelyben ez a paragrafus? Ipen csak ez az egyet lehet mig kritizalni, a töbi mar mind nenyulyhoza! Azirt izs ilek szabadsagomal.

Tehad megrovasra miltonak talalok aszt, hogy Szentirmay ur könyü paletot hoz felöltönek, pedig mongya: Februar 23-ika van, kelet volna hoznyi magaval primes budat. Aztan mongya februar 23-ikan bal van; volt izs pedig mar akor nem farsang, hanem böjt; mongya megind, hogy Holosy inekli Bankbanban; van izs pedig Holosy nem a színhaznal. Ezt mint nagy historicus nem elengedhetek. Aztan a maszkirozas elen izs van kifogasom. Alitya ö, hogy ö negyven ivezs ember. Negyven ives embernek mar kopasznak kel lenyi, tudok magamrul; le kelete volna neki borotvaltatnyi hajjat feje tetejiig, ha akarta volna lenyi igazsagos a szerepihez.

Is tovaba is valamenyiek elen van kifogasom. Mikor meg ke'et nagysagos sziniszeknek miltosagos szinisznöket ölelnyi, olyan filinken eselekedtek, mintha per procura ölelkeztek, per telegraf enyelegtik volna, mintha atul filtek volna, hogy majd meglatya a mama! Mar in csak aszt montam volna az ü helyükbe: nekem ö nagysaga pro hic et nunc felesigem, is szeretnim latnyi, melyik dicasterium engemet elmarasztalna e miata? Tudok in, a mit tudom!

A mi vigtire a tableauxokat ileti, azok szipek voltak, szipek: igazi embarras des beautées mint spanyol mongya; hanem csak a nem tezte nekem, hogy latunk csak a grupokat, is mikor mar az akezio kezdötte volna, akkor leeresztetek a kurtinat. Azt se halotunk, mit beszilnek; nagyon esendesen tarsalogtak.

Egyibirant egy furcsa enigmat örökitem ez alkalomal, melyet ide izs irok: micsoda tüneminy az, a mit ezer ember, a ki lata, megihezte; ezer ember, a ki nem lata, jól laktá?

Megfejtis: műkedvelői előadás: ezer publikum, a ki szipsigeket lata (nem firfiakat irtem) szive megihezte rajuk; ezer insiges, a ki nem lata, kapta segitsiget jüvedelembül.

No — nem jól van?

Alazatos szolgálja

Tallérossy von Zebulon.

C s e n d e s b ö l e s e s s é g

Nabukodonozor naplójából kiszedegetve.

Azon korszakából életének, a midőn füvet evett.

I

„Milyen különös, hogy megváltozik az ember természete a tápláléktól.

A mióta nem eszem mást, mint salátát és laboda levelet, úgy találok, hogy a botanika sokkal különb tudomány, mint a historia.

Sőt tulajdonképen a botanikában benne van már a historia is.

Tovább megyek: maga a historia is csak arra való, hogy a botanicának szolgálja legyen.

Ugyan is, a nagy hadjáratok, melyek egyik világrészről a másikba történtek és történni fognak, mire valók egyébre, mint hogy a borsót, a paszulyt Európából Ázsiába, a sárga baraczkot, a cseresnyét Ázsiából Európába; a szőlőt Afri-

kából Seythiába s a krumplit, gyapotot, do-
hányt Amerikából a többi világrészekbe átplán-
tálják.

A növények sokkal előbbkelő lények, mint
az állatok; a mit az is mutat, hogy az állatok
halandók, a növények pedig halhatatlanok. A fű
soha el nem vész, a hol egyszer meg van.

Az embernek különös kiváló hivatása az,
hogy fűvet egyék. Fogai közül az elsők arra va-
lók, hogy azt leharapják, a hátulsók pedig,
hogy megőröljék; semmi foga sincs az embernek
azzal a műsívással felruházva, hogy húst egyék.

A hús evéstől az emberben mindenféle ár-

talmas indulatok támadnak, a fű evés mind eze-
ket lecsillapítja. — Ha én nekem az hamarább
eszembe jutott volna, nem pusztítottam volna el
Jeruzsálemet, hanem az egész palaestinaei had-
járatom egy botanikai expedícióvá nemesült vol-
na, s a helyett, hogy a zsidó népet elhajtsam a
babyloni füzek mellé, legfeljebb zsidóceseresnyé-
vel, Salamon pecsétjével, jerikói rózsával, fok-
hagymával, pénzlevelű fűvel s egyéb i y palaesti-
naei flórával megrakottan tértem volna vissza.

Azért rekomendálom mindenkinek a zöld-
ségevést, kivált így tavasszal; az nagyon jó.“

Kakas Márton.

A levegőmozgás comparatiója.

Születik virág kelyhében,
Pajkos és játszi kedvében
Rózsás arczot, hó kebleket
Enyelegve megcsipeget
A fris illatot lehellő
Suttogva ögyelgő szellő.

Mily elütő tőle a szél.
Durva, éles hangon beszél,
Nyájasabb lévén a szoba
Vele nem is állunk szoba;
A kit kedvére ostoroz:
„Czigány, kinek a szél gonosz.“ —

A szélvész ennek a bátyja,
Ez nem csak az embert bántja,
Árú sátorokat forgat,
Szalmás fedeleket bolygat,
Hegyen, völgyön sikoltva jár
Nyomában pusztulás és kár!

Ádázabb ennél a vihar
Mikor az ég meg-megvillan,
Közben csattan . . . és iszonyún
Kitör az égi háború! . . .
— Hajót, mit a tengeren lel
Hullám-sírban temeti el! —

Legfélelmesebb az orkán,
— Ordít a hogy jöhet torkán,
Élőfákat döntöget le,
Tornyokat teper a földre.
S azt hiszi a föld népsége:
„Hogy eljött a világ vége!

Biczegő Dani.

Talpai bórkereskedő ajánlata a poli- tikus csizmadiához.

Érdemes majszter ur!

Megtudván, hogy kegyelmed a pesti becsületes
csizmadia czéh rendes mestertagjaul felavattatott, bátor
vagyok kegyelmednek felajánlani a raktáramban nagy
bőséggel levő ökor-, bivaly- és kecskebőröket; ugyan
itt kikészített kutyabőrök és szattyánok is kaphatók
mindenféle szinezetben. Miután kegyelmednek többi ér-
demes mestertársai is tölem kontózzák a bőröket; alkalmat
veszek magamnak felszólítani kegyelmedet, hogy
megrendeléseivel minél sürűbben megtisztelni kegyel-
meskedjék.

Talpai Nimród,

szab. bórkereskedő.

Mihály mester válasza ez ajánlatra.

Nagyérdemű állati-hüvelyt-emberi-hüvelylyé-alkalmasító
művész ur!

Voltam kegyes elolvasni nagytenyeresség alá-
zatos ajánlatát, s méltóztatom rá következőleg felelni:
Azon csizmáknak, a melyeket én készítek, az a tulaj-
donságuk van, hogy azokat csak a más bőrből lehet ké-
szíteni; következőleg én a saját bőrből soha sem dol-
gozom; mert az nekem drága volna.

Kegyelmednek

alázatos szolgálja

Mihály mester.

Csokonai Vitéz Mihál debreczeni diákkorában
egykor Kovácsi helységbe ment legatióba. Ut közben
épen verselő maniában lévén, egy nyáját legeltető ju-
hászhoz ilyen kérdést intéze ifjúi hetyke hangon:

Hallja-e kend bácsi,
Van-e még ide messze Kovácsi?

De mily nagy lön meglepetése s elpudeálása, mi-
dön a kérdezett egyszerű pásztor ember így felelt neki
rögtönözve:

Menjen az úr szaporán,
Még ma eléri korán.

Hamlet a függöny alatt.



Lenni vagy nem lenni?
Nem ez a kérdés,
Hanem félig kinn lenni, félig benn lenni,
Ez a bökkenő!

A szűk utca.



„Átkozott szépítő bizottmány! Olyan szűkre engedi csinálni az utcákat, hogy mikor tisztességes ember éjszaka megy haza a koresmábul, sehogy se talál ki belőle.“

Itass meg Skálpeza!

Felébredt Baki uram a nagy szomjuságra éjszaka: és azt gondolá, hogy nagyon jó volna, ha valaki elhozná számára a kályha válláról azt a vízzel tölt korszót, a mi oda van készítve.

Baki uram azonban esküdt diák volt már, a ki mendikással rendelkezett, kinek neve vala Skálpeza, s úgy gondolá, hogy szörnyen derogálna a rangjának, ha saját maga menne a kályhaválláról levenni a korszót, mikor neki szolgálattevő subjectuma is nagyon.

Tehát azt cselekvé, hogy papucsot húzott és leballagott a második emeletről a földszintre. Ott aluvának a kapu alatt a mendikások egymás sorjában, szám szerint negyvennégyen. Azokat Baki uram elkezdé sorban felrugdalni; e szólítással: „Skálpeza te! Skálpeza!“

Épen a negyvennegyedik volt a Skálpeza.

— Mi tetszik humanissimé? riadt föl a kis diák.

— Gyere föl Skálpeza!

Az álmos fiú dörmögve követé az ő urát és zsarnokát s kívánt neki magában válogatott nyakkitoréseket; odafenn aztán Baki uram ismét leheveredett ágyára.

— Itass meg Skálpeza!

A kis diák odament hozzá s a sötétben elkezdett a nagy diák feje körül kotorázni.

— Mit keresgélsz a fejem körül Skálpeza?
— Keresem a humanissimének a szarvát, a minél fogva odavezessem a váluhoz!

A költő és kedvese.

Összetette két kezét,
Rám vetette szép szemét.
S mosolyogva kér vala —
Miként a menny angyala:

„Egyre kérlek kedvesem,
Ugy-e megteszed nekem,
Ugy-e meg nem tagadod,
Hiszen nem kérek nagyot.“

„Lelkem édes angyalom,
Kérhetsz mindent szabadon.
A napot a csillagot,
Neked mindent megadok.

Elég, elég kedvesem,
Olyan sok nem kell nekem.
Csak azt kérem, — megteszed?
— Ne írj többé verseket!

Eugenia császárné imazsámolya.

Azon imazsámolynak, melyen térdelve a francziák császárnéja reggelenként imádkozni szokott, saját története van.

Mikor Maintenon asszonyt vénségére utolérte az ajtosság, egy reggel XIV. Lajos a hideg márványon találta őt térdelve.

— Várjon, Madame, mondá vicekirálynéjának, tegyük ezt kényelmesebbé, majd készítetek én önnek egy imazsámolyt.

Mindjárt hívatta a király az udvari műasztalost, Moustafon Herbertet, s megrendelte, hogy csináljon remekben egy imazsámolyt, melyhez maga készíté a király a rajzot; tele bibliai történetekkel.

Moustafon mester nagyon ki akart tenni magáért, igen szépen, igen sokáig dolgozott; mire az imazsámoly elkészült, akkorra XIV. Lajos és Maintenon asszony rég ott voltak, a hol nem kérdezik, milyen czifra számolyon imádkozott valaki bünei bocsánataért.

A remekmű aztán a művész nyakán maradt, mind addig, míg Maria Antonia meg nem tudta létezését, a ki mindjárt el is kezdett rá alkudozni.

A mester nagyon követelő volt, a királyné nagyon takarékos, addig alkudoztak, míg egyszerre közbejött valami, mely a királynénak éppen úgy életébe került, mint az asztalosnak, és még sok százezer embernek.

Végre egy angol birtokába került a becses imazsámoly. Lord Elgin, az új birtokos bigot puritán volt; a számolyra faragott szent képeket összeszurkálta. E vandal tetovirozás után az imazsámolyt fogadásban elnyerte a mylordtól Napoleon Lajos, még akkor csak császári herceg.

A herceg még akkor nem állt oly intim barátságban Rotshilddal, mint újabb időkben, s néha néha szülke volt nála a pénzmagnak. Egy ilyen epochában áruba bocsátá az imazsámolyt, s éppen Montijo Eugenia grófnő vásárolta meg.

Ez alkalommal ismerkedett meg Napoleon császárnéjával.

És ez imazsámoly volt az, melyen térdelt a császárné, midőn III. Napoleonnak az oltár előtt „igen“ szavát adá.

Mit lehet még pénzért mutogatni!

Egy magyarországi borbély produkeziókat hirdet művészetéből; igérvén, hogy ő 60 perc alatt 70 darab egy hét óta nem borotvált pofát beszappanyoz és megborotvál. Ez mulatságos előadás lehet! — Hanem a megborotválandók képeinek nem szeretnék lenni.

„Vanitatum vanitas“-féle.

Föbelőtt harezosnak pardon;
 „Kegyelem“ szó véres kardon;
 Megfagyottnak meleg buda;
 Farsang után böggő duda,
 Vak koldúsnak ókuláris;
 Vén asszonynak csinos kláris;
 Vizbe fultnak czifra sajka;
 Bagolynak a rigó ajka;
 Rongyos eszímán szép sarkantyú;
 Kiszáradt tóba a hattyú;
 Égett ház mentesítése;
 Repedt harang stimmelése;
 Agglegénynek nőszülése;
 Kopasz főnek fészülése;
 A lengyelnek „megegyezünk“
 „El nem hagyunk“ — „veled leszünk!“
 Mind: eső után köpönyeg
 Oh, hogy a ragya verje meg.

Flóds Peter.

Az drága pecsenye volt.

— Mit ettél ma Salamon, hogy olyan rosz kedved van?

— Rosz kedvem van: khacsa pecsenyét ettem.

— Talán nagyon kövér volt?

— Igen khövér kacsa volt.

— Drága volt?

— Ezer ütszáz hatvan forint volt.

— Bolondozol Salamon? Egy kacsa?

— Egy khacsa. Vettem a General Correspondenz Bírójában. Hozza a telegrótot, hogy az átkozott Danszke elfogadta a konferenciát; szaladj Smüle, add el a londont egy parcenttel alább! Más nap kisült, hogy csak *khacsa* volt. Vesztettem a londonon ezer ütszáz hatvan forintot.

— No ebből a boltból ne vásárolj több pecsenyét.

Thackeray hagyatéka.

A hirhedett angol költő Thackeray hagyatéka árverés alá kerülvén, ottani tisztelői roppant áron vásárolják össze a költő ezüst neműit és ritkaságait.

Tanuság ebből az, hogy Angliában sokkal jobban megtudják becsülni a megholt költők — ezüst neműit, mint Magyarországon a megholt költők — kifizetetlen árjegyzékeit.

Dupla félreértés.

A francia egészségügyi osztály-főnök minden község elöljárójához felszólítást intézett, hogy tudassák vele: vannak-e „crétin“-ek náluk és hányan? — *Crétin*, mint minden literatus ember tudja, annyit jelent, hogy „döre.“ Egy község elöljárói félreértették a kérdést, s *crétin* helyett azt vélték *Chrétien*-ről van szó, a mi pedig annyit jelent, mint „keresztyén;“ s ezt felelték a főhivatalnoknak: mi mindnyájan azok vagyunk, kivéve két zsidót. Ez eddig jó, de azzal lesz jobb, hogy egy pesti lap melynek nagyon gyomrában vannak a zsidók: ez adomát azon hozzátétellel közli: „bár csak *mi is* ezt mondhatnók.“

G a l i b á k.

Másolat.

18**-ki aug. 28-kán Bánk-Falun tartott költség-vizsgálati ülésből.

Az árenda fizetés felfüggesztésével, szerencsésen hazatért küldöttség jegyzéke megvizsgálására, a nép véneivel összeült tanács annak minden tételeibe, az 51-et kivéve, szíves örömmel annyival inkább megegyez, mivel szokásos ártatlan áldomás s ajándékokon kívül, az érintett jegyzék szerint egyéb keves gond fordított. S miután az egész eljárás kedvező eredménye az érdemes küldöttség eszélyességéből az elnök számára vett audientialis frakk és kalapnak lehet leginkább tulajdonítható; azok, előfordulható esetekre, egy a végre fogandó plajás felügyelete alatt, a község szekrényébe lesznek teendők. — A fentebb említett 51-dik tétel pedig, több más könnyen átcsúszhatókkal csak oly kötelezettséggel fog az érdemes küldöttség javára tudatni, ha a szerencsés eljárás hálájául, közkívánatra tartandó Tedeum után a bécsi mulasztást a tanácssal saját költségén helyre issza, egyszersmind a pótló áldomás minősége fogja a küldöttség honorariuma mennyiségét is mérlegezni.

A fentebbi ülésből kiadta

Hurkány Cziriák s. k.

meggyesi kántor,

mint meghívott jegyző.

Eddig tart az irat, és én nem teszek egyebet hozzá, csak hogy: akkor volt a jó világ!!

Parfumozott magyarság!

Egy színházi bíráló a következő cosmopolitikus alakba öntötte nem régiben észrevételeit: A férj *san géne* bevallja nejének, hogy szeretőt tart, a nő, hogy udvarlót; hanem azért végül mégis egymásba szeretnek, s lesz belőlük egy pár *comme il faut!* a *salon*-élet Fran-

ciaországban nemesak nem haladt előre, sőt visszaesés történt abban a *conventionalis* merev formák megtartását illetően, s így az a természetesség, mely a 92-dik *diversio* óta a „*Faubourg Saint Germain*“ termeibe is tisztább, derűtebb levegőt hozott, a *rococo*-száznak nem volt sajátja. *Cerimonialis* kimértség uralkodott mindenben, s ezt mint a történeti *colorit*hez tartozó vonást jobban kellene *marquirozni*. — *Auch gut!*

A d o m á k.

(Körtés.) — „Igyál!“ Kínálja a kortés az utcán találkozó kékbeli embert. Az szabadkozik, hogy ő nem iszik. „Igyál és kiáltd, hogy vivát Döbrögi.“ — „Nem iszom.“ — „Mért nem iszol?“ — „Hát csak azért nem iszom, mert én csak olyan *dubitatus nemes* vagyok.

Kárzerbe rekesztették I — Gyurka bajai diákot, s véletlenül oly napon, mikor az inasok is tanításra szoktak járni.

Valahogy észrevették e lurkók, hogy a rostélyon belül is él valaki, elkezdtek csufolni s kövecseket hajgáltak be neki.

Gyurka csak hallgatta egy darabig, de aztán már nem állhatván tovább, rájuk förmedt:

— Eltakarodjatok innen, — mert *ha kimegyek*..!

(Kávéházban.) — „Hohó! kérem, ne vigye el kegyed azt az esernyőt, az az enyim.“ — „Kegyedé? Bocsánat. Azt gondoltam *másé*.

F — tisztartót gyakran mélységes gondolatok szálltak meg, nem ritkán társas körben is. — Nagy pipás volt. Ha kiszitta pipáját, egy rosz bicskával, melyet zsebben hordott, szépen kivakarta, kifújta s aztán újra rágyujtott.

B—k Józsi névnapjára sok pipás ur gyült össze köztük F— is, kit ez estén is a legmélyebb szórakozottság szállt meg. Midőn kiszitta pipáját, elkezdte szépen kivakarni, s mikor ez megtörtént, a szára egy kis itató papírt tekert s beilleszté a pipa makkjába . . .

E pillanatban, B—k kiveszi kezéből pipáját és egy mást ad oda; F— azonban nem vette észre, mi történik vele.

Kitisztította szépen nemesak ezt, de a másodikat, harmadikat, tizediket is, s mikor a tizenegyediket is kézbe veszi, kérdi B—kiől:

— Mit akarsz vele?

— Hát tisztid ki ezt is.

— De, fráter, eleget vesződtem én a magaméval, — vesződj te is magadéval! Hm.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.



Oraculum. Legokosabb emberek mai nap a — siketnémák.

— — (Valjon miféle színü zászlót fog hajójára felhuzatni Miksa főherceg, midőn a mexicói császári trón elfoglalása végett tengőre száll?) Minden kétségen kívül a magyart. (Honnan gondolja azt kend?) Hát csak onnan, hogy a mexicói nemzeti színek is ugyanazok, a mik a miénk: *veres, fehér, zöld.* (E szerint csakugyan lesz valami közünk Mexicóval.)

— — Bolond világ! Egy anglus kihirdeti, hogy kerestetik olyan ember, a ki meghagyja magán próbálni, valjon el lehet-e az ember két hétig minden levegő nélkül? Jutalma két ezer font sterling. Boldog időkben milyent nevettek volna rajta! Most pedig minden országból özönlik hozzá az ajánlkozó, hogy próbálja meg rajtuk; ők már quittek az étellel. (Nagyobb kunsztuk volt az annál, hogy Magyarországon egész télen át hogy lehetett el százezer ember kenyér nélkül? Ezt is csak kiálltuk eddig.)

— — Csak ménkü emberek ezek a francziák! Nem elég, hogy Rotschildet, Pereirát megkölsönöztették, most meg már Jeruzsalembe küldenek, a rég nyugalombé tett zsidó királyokat a föld alul kiásatják s még azoktól is kölsönt vesznek föl.

— — Miss Ellának tehát gyermeke született. — (Pssz! Hogy beszélhet kend ki nyilvánosan ilyen skandalumot?) Miféle skandalumot? (Hogy egy kisasszony anya lett.) Hát 'szen Miss Ella nem anyja a gyermekének, hanem *apja.* Tudniillik, hogy férfi volt biz ő, s csak a világ bolondítására komédiázott kisasszony ruhában.

— — Mibe kerül az emberölés — papiroson. Egy

hamburgi extrablatt azt a hírt közölte, hogy az angustenburgi herceggel meghalt. Lett aztán belőle a börzén nagy zavar; nagy konfúzió; a papirosok nem tudták, hogy merre fel, merre alá. Másnap kisült, hogy a hír nem volt igaz. Harmadnap Hamburg városa törvénybe idézteté az újságírókat és a nyomdászt, s azon merényletért, hogy ő hercegségét, bárha csak nyomtatásban is, de mégis engedelem nélkül merészelték megölni, elítélte négy és két heti fogságokra. Tanuság ebből, hogy *olui* még a papiroson sem szabad.

— — Óriást mutogatnak Pesten. Molnár föl akarja léptetni a budai népszínházban. (Valjon micsoda szerepben?) Alkalmasint a „*nagyrautermelt férjfiuban.*

— — Kecskeméti Aurél a pesti egyetemen német nyelv tanára lett; ezentúl tehát nem Handabanda, ha nem Hand-am-Band er.

A z ü r ü c z o m b.

E furcsa operette már a párizsi rémzalkodás alatt is ismeretes volt, akkori szerzője, Martainville szinte abban a kitüntetésben részesült, hogy lenyaktilózták. Mikor a törvényszék előtt állt, az elnök folyvást „de Martainville“-nek czimezte; — a költő tiltakozott e veszedelmes aristocraticus „de“ ellen: — „Polgár elnök, én nem vagyok semmi „de.“ Jusson eszedbe, hogy te nem azért ülsz itt, hogy engemet *meghosszabbíts,* hanem hogy *megrövidíts.*“

Előfizetési felhívás

az

„ÜSTÖKÖS“

1864-ki ápril—juniusi évnegyedes folyamára.

Előfizetési díj: évnegyedre	1 frt 50 kr.
félévre	3 frt — —
év végéig	4 frt 50 kr.

Gyűjtőknek 10% levonás engedtetik.

Az előfizetési összegek alolirtoz utasítandók. Helyben előfizethetni **Emich Gusztáv** kiadó-hivatalában, Ferenziek-tere 7. sz. s minden könyvárusnál.

A jövő évnegyedben egy hosszabb satirikus vigjátékot közlünk **Kakas Márton**tól, czíme:

„**A hivatal viselő hölgyek.**“

Korrajz a jövő századból, Jankó rajzaival illusztrálva. Pest, 1864. Martius hóban.

Jókay Mór,

az „Üstökös“ kiadó-tulajdonosa és főmunkatársa.
(Ország-út 18. sz.)

Laptulajdonos és főmunkatárs: **JÓKAI MÓR.**

Felelős szerkesztő: **DIENES LAJOS.**

Lakása: Papnövelde-tetű 1. sz. II. emelet.

Nyomatott **Emich G.** magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja: **Jankó.** — Metszi: **Pollák.**